

"Bátya bátya mely az út Becskerekére?"

Barangolás és barátokozás a Bánságban - magyar múlt és jelen a déli szórványban
(EMMI Határtalanul pályázati program, 2014. 09. 17-21.)

Szerda

Reggel nagyon izgatottan ébredtem. Vártam már, hogy végre elutazhassak Délvidékre. Anyukámék nagyon sok szép dolgot meséltek arról a vidékről és Gyuri bácsitól is nagyon sok szép dolgot tudunk meg az előkészítő órán. Nagyon szerettem volna találkozni már a délvidéki gyerekekkel is.

Vidáman, de kissé fáradtan indultunk el Budapestről, gyorsan a határhoz értünk. Hamar sikerült átjutnunk, és utunkat Szabadka felé folytattuk. Itt először egy gimnáziumba mentünk, ahol Kosztolányi Dezső itt eltöltött éveivel ismerkedtünk. Sok magyar diákkal találkoztunk. Nagyon szép volt a város, legjobban a szecessziós városháza tetszett. Finom ebédet kaptunk, majd Zenta felé vettük utunkat. Itt, a Tisza parton megnéztük a második világháború végén a szerb partizánok által meggyilkolt magyar áldozatok emlékére faragott kopjafát. Nagyon megdöbbenünk azon, hogy milyen kegyetlenül lőtték a Tiszába az ártatlan magyar embereket.

Utunkat Aracs felé folytattuk. Itt megismerkedtünk Micsik Béla bácsival, aki sokat mesélt a templom történetéről és a délvidéki magyarok mindennapi életéről. Este nagyon fáradtan érkezünk meg Muzslyára, ahol az Emmausz szalézi fiúkollégiumban szálltunk meg.

Csütörtök

Muzslyáról Magyarszentmihályra utaztunk. Már vártak minket a magyar családok. Nagyon kedvesen és barátságosan fogadtak minket. Pár órát a helyi 4 tantermes általános iskolában töltöttünk. Megismerkedtünk a diákokkal, tanáraikkal. Meglepett minket az, hogy a felsősök mindig délelőtt, az alsósok pedig délután járnak iskolába.

Az iskolai látogatás után mindannyian pótkocsikba szálltunk. Traktoros falunézés következett, Még a szomszéd román faluba, Jankahídra is átmentünk. Néhány háznál megálltunk: megismerkedhettünk a mezőgazdasági munkákkal és a háziállatokkal, a fóliatermesztéssel és a dohányfűzéssel. A háziak mindenhol nagyon kedvesen fogadtak minket, és minden kérdésünkre válaszoltak, egy helyen üdítővel és süteménnyel is megkínáltak.

Délután Nagybecskerekre utaztunk, ahol a városnézés után (Torontál vármegye háza, a híres piarista gimnázium templom - a magyarországi cserkészeti bölcsője, a színház, ahol Blaha Lujza is fellépett) a Sonja Marinkovic általános iskolában (valamikor híres Messinger intézetben) tanórákon vettük részt. Nagyon érdekes volt látni, hogy ott kicsit más az iskolai élet. Náluk még szombaton is van iskola. Ez a nagyváros egyetlen iskolája, ahol magyar nyelvű tagozat van.

Este felléptünk a nagybecskereki Petőfi Művelődési egyesület székházában. A zsűfólig telt nagyteremben a helyi magyaroknak nagyon tetszett a műsorunk. Mi is nagyon élveztük, sok szép magyar népdalt énekeltünk, Kristóf szépen szavalt és nagyon tetszett a gergelyezés is.

Este fáradtan érkezünk meg Muzslyára. Nagyon finom vacsorát kaptunk és még játszani is volt időnk a sportpályán. Két csocsó asztal is volt, ezért sok meccset játszottunk egymással.

Péntek

Reggel bőséges finom reggelit kaptunk. Először Péterváradra mentünk. Sokat kellett gyalogolnunk, amíg felértünk a várhoz. A budai vár mellett ez volt a legszebb vár, amit életemben láttam. Nagyon szép kilátás tárult elénk a Vajdaság fővárosára, Újvidékre. Újvidéken meglátogattuk a ferences rendházat, ahol Harmath Károly atya mesélt a két újvidéki ferences atya (Köröstyös Krizosztóm és Kovács Kristóf) 1944-es elhurcolásáról és vértanúságáról.

Ezután legjobban várt program következett, hiszen a Strandra mentünk. Kicsit hideg volt a víz, de azért jót fürödtünk, játszottunk és még métáztunk is. A Strand a Szabadság híd lábánál van, amelyet 1999-ben lebombáztak, és csak jó néhány évvel később hoztak helyre.

Egy étteremből nagyon finom ebédet rendeltünk. Sült krumpoli volt fasírttal (csevapcsicsa) és salátával. Vidáman indultunk vissza Muzslyára.

Délután a helyi Szervó Mihály általános iskolában órákat látogattunk és ismerkedtünk az ottani diákokkal. Estefelé egy rövid műsorral kedveskedtünk a muzslyai felsősöknek és tanáraiknak.

Este nagyon jót játszottunk a kollégiumban, így aznap is nagyon elfáradtunk.

Szombat

Reggel korán keltünk, mert aznap is nagyon sok program és látnivaló várt ránk. Először a Szerémség, Szalánkemén felé vettük utunkat, ahol egy gyümölcsösből megcsodáltuk a Duna és a Tisza összefolyását. Érdekes volt messziről látni, hogy tényleg mennyivel több hordalékot szállít a Tisza, nem véletlenül nevezzük szőke Tiszának.

Utunkat dél felé vettük. Zimonyba értünk, a történelmi Magyarország déli kisvárosához, ami ma már Belgrád külvárosának számít. Gyalog felkapaszkodtunk a Gárdos nevezetű dombra, ahová, a zimonyi vár romjaira építették 1896-ban Hunyadi János tiszteletére a Hunyadi-tornyot. Tamás bácsi elmondta, hogy a nándorfehérvári diadal után pár nappal itt halt meg a dicső magyar hadvezér. Ezt az épületet sok más, akkor épített emlékműtől eltérően a helybeliek megőrizték. A falon még látszik a magyar címer és a Szent Korona helye. Felmehettünk a toronyba, ahonnan szép kilátás nyílt Belgrád és a nándorfehérvári vár felé. Egy titkos helyen nemzeti színt szalagot helyeztünk el, amelyre ráírtuk iskolánk nevét. Vajon ott van-e még?

A magyar történelem egyik legdicsőbb helyszíne felé vettük utunkat. Nándorfehérvár azaz a mai Belgrád, Szerbia fővárosa volt a következő úti célunk. Mindannyiunknak nagyon tetszett a hatalmas vár. Nagy falai és bástyái, szépen gondozott belső parkjai vannak. Tamás bácsi hosszabban mesélt a vár történelméről, nagyon sok érdekes dolgot mondott a csatáról és a későbbi korok eseményeiről is. A várban pont elsősegély gyakorlatot tartottak a szerb gimnazisták, ami mindenkinek nagyon tetszett. Láttuk a Száva torkolatát a Dunába és azt a követ, amelyen magyar és szerb felirat hirdeti a Hunyadi János 1456-os nagy győzelmét. Sajnos a várban hatalmas zivatarba kerültünk és úgy menekültünk buszunkhoz, mint a törökök a magyar vitézek elől.

Tovább utaztunk a legdélebbi magyar település felé. Székelykevény, a szárátkozás közben egy finom ebédet kaptunk. A helyi Dél Pacsirtái gyerekkórus a tanárukkal Györfi Sándorral és a szülőkkel egy finom ebédet fogadtak minket. A gyerekek között sok ismerőssel is találkoztunk, hiszen tavaly júniusban mi fogadtuk őket iskolánkban, Budapesten.

Az ebéd és a szárátkozás után egy kis műsorral kedveskedtünk a magyar barátainknak. Arra is jutott időnk, hogy röviden meglátogassuk a Kárpát-medence legdélibb Szent István templomát. Este nagyon fáradtan érkezünk vissza Muzslyára. Vacsora után szinte beszédültünk az ágyainkba.

Vasárnap

Kipihenten és vidáman ébredtünk utolsó napunkon. Már nagyon hiányoztak a családtagjaink, de még sok érdekes látnivaló várt ránk a hazaérkezésig.

Reggeli után Nagybecskerekre utaztunk, ahol a székesegyházban misén vettünk részt, majd egy hosszabb előadást tartottunk a templomban. Nagyon sokan voltak a templomban, mert már híre ment, hogy egy magyarországi iskola látogatja a magyarlakta településeket, így sokan jöttek megnézni minket. A műsor végén előadtuk a gergelyezést.

Ezután Magyarszentmihályra mentünk, ahol a templomban felléptünk, majd nagyon finom ebédet kaptunk, és játszottunk a helyi magyar iskola diákjaival is. Sokat asztaliteniszeztünk itt, mert az iskola aulájában négy asztal is volt. Fájó szívvel búcsúztunk el újdonsült magyar barátainktól és szüleiktől. Sokan címet is cseréltünk és remélem tartjuk majd a kapcsolatot ezután is.

Magyarország felé vettük utunkat. Hazáig már csak egy helyen álltunk meg, Nagyikindán, ahol a helyi magyar művelődési egyesületben süteménnyel, üdítővel vártak minket. Egy rövid, de kiadós moldvai táncház várt még ránk. Sajnos a kikindai Mammut csoportját csak fényképen tudtuk megnézni.

Az iskolánkban utazásunkat megelőzően gyűjtött 18 banános doboz könyvadományból jutott Magyarszentmihályra, Nagybecskerekre, Muzslyára és Székelykevére. Az utolsó adagot a nagyikindaiaknak adtuk át.

Sokat utaztunk hazáig. A határon nagy torlódás volt, de szerencsére a sofőrünk, Géza bácsi nagyon leleményes volt, így gyorsan átjutottunk. Késő este érkeztünk haza, ahol már nagyon vártak szüleink. Nagyon jól éreztem magam a délvidéki kiránduláson, de jó volt újra Magyarországra, Budapestre hazaérni.

Örülök, hogy megláthattam a délvidéki magyar nevezetességeket és különösen annak, hogy megismerkedhettem sok ottani magyar emberrel.

Budapest. 2014. október. 4.

Összes létszám: 41 hetedikes gyerek, 5 tanár és 4 kísérő szülő.

Összesen megtett út: 1250 km

13 meglátogatott helység: Szabadka, Zenta, Aracs, Magyarszentmihály, Nagybecskerek, Muzslya, Újvidék, Pétervárad, Szalánkémén, Zimony, Belgrád (Nándorfehérvár), Székelykeve, Nagyikinda.

3 általános iskola meglátogatása: Magyarszentmihály, Nagybecskerek (Sonja Marinkovic), Muzslya (Szervó Mihály)

5 helyen, összesen 18 banános doboz könyv ajándékozása: Magyarszentmihály, Nagybecskerek, Muzslya, Székelykeve, Nagyikinda

5 helyen fellépés (koncert): Nagybecskerek (Petőfi MME), Muzslya, Székelykeve,